

מילין יקרין נהרות אור ועונדין טבין ממעיין החיים נהודין לשעה ולדודות

משולחנא דמלכא

של רבנו הגדול רבן של ישראל

הוב"ק מרן הגה"ק הגאב"ד זצוקללה"ה זיע"א

מרדא דארעא קדישא - בעל "שערי טוביה"

פרשת לך לך תשב"ה

שכתב לבאר, כי אברהם אבינו ע"ה ירד למצרים מתוך רצון לפרסם גם במצרים שם שמים, אך חשש שאם יראו המצרים את שרה כי אשתו היא, לא יחזיקו אותה לנביא וצדיק, כי לדעתם הנביא צריך להיות פרוש מעולם הזה לגמרי, ולא יבינו דרך התורה, שאף נביא ה' יחיה חיי גשם ככל איש, רק שיעשה הכל בלתי לה' בתכלית הקדושה והטהרה, וזהו שאמר 'זהה כי יראו אותך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אותי, כי ידונו אותי כנביא שקר, על כן אמרו נא אחותי את'.

יש להשוות לזה מה שאמרו בגמ' (מנחות עג) שלמי עובדי כוכבים עולות הן, דעובד כוכבים לבו לשמים, [פירש רש"י ז"ל כוונתו היא שיהא קרבנותיו כליל לשמים ולא שיאכלו], ולכאורה יפלא, וכי גוי מחשבתו לשמים יותר משל ישראל, אכן הפ' הוא, כי הגוי אין ביכולתו להשיג שגם באכילה גשמית שייך לעבוד את ה', וגם זה נחשב לעבודה, על כן אם מקדיש קרבן ודאי כוונתו לעולה, שיהיה קרבנו כליל לשמים, ולא יאכל כלל, אבל ישראל עם קדוש יודעים שגם האכילה, אם היא כהוגן, היא עבודה חשובה ורצויה לפני המקום, ואדרבה, זו היא עיקר העבודה לפניו, כמאמר הרה"ק **מקאצק** זצ"ל ואנשי קודש תהיון לי (שמות כב, ל) - 'הייליג אין מענטשליכקייט', כי מלאכי מעלה יש לו להקב"ה בעולמות עליונים די והותר, ועיקר רצונו משוכני בתי חומר שיתקדשו בענינים האנושיים החומריים, ויעבדו אותו גם בהם (עי' שפת אמת פ"ה טשפטים תרל"ב).

וילך למסעיו (יג, ג)

פירש רש"י ז"ל מדברי חז"ל (בכד סא, א) בחזרתו פרע הקפותיו. ונדע מה שכתב בזה **החתם סופר** זצ"ל, וכדברים האלה הובא בספרים בשם הרה"ק **רבי יחזקאל מקאמזיר** זצ"ל, כי אברהם אבינו ע"ה הלך ארצה כענין במצות השי"ת שהבטיחו (יב, ג) ואברך, ופירש רש"י ז"ל במטון (בכד לט, יא), ובפועל, בהגיעו שמה היה רעב בארץ, והוצרך לצאת ממנה מפני דוחק ורעב, ולרדת למצרים עני ומחוסר לחם, והיו הכל שואלים אותו איה הבטחת בוראו, ולמה אינו עוזר לעבדו יחידו המפרסם ומקדש שמו בעולם, ונשאר בעל תוב להשיב

פרשת השבוע

ואברכה מברכין ומקללך אאור ונברכו בך כל משפחות

האדמה (יב, א)

יש להבין למה הבטיח לו הקב"ה לקלל את מקלליו ולא הבטיחו שלא יהיו לו מקללים כלל, אמנם הענין הוא כדרך ששמעתי מהגה"ק **מסאטמאר** זצ"ל על הכתוב (במדבר י, לה) ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ה' ויפוצו אויבך וינטו משנאיך מפניך, למה לא התפלל משה רבינו ע"ה שלא יהיו אויבים ושונאים כל עיקר, ואמר כי בעולם הזה שהוא עולם הנסיונות וההסתור אי אפשר שלא יהיו אויבים, כי זה תכלית העוה"ז, שיהיה בו ניגוד טוב ורע, ומלחמת הקדושה נגד הסטרא אחרא, רק מתפללים שיפוצו האויבים וינטו השונאים, וייכנע הרע לטוב, ולא להיפך ח"ו, וככה אצל אברהם אבינו ע"ה, כיון שבא ללמד תועים בינה, לעקור עבודה זרה מן העולם, פשוט ומן ההכרח שיהיו לו מתנגדים ושונאים, ורק הבטיחו הקב"ה לקלל את המקללים אותו ומבקשים רעתו.

בתרגום יונתן פירש 'ואברכה מברכין' - ית כהניא דפרסין ידיהון בצלו ומברכין ית בנך, [וכן מבואר בגמרא סוטה (ל"ה)], 'ומקללך אאור' - בלעם דמלטט יתהון אילוט ויקטלוניה לפתגם דחרב. ורמז לזה כתב **בעל הטורים**, 'ואברכה מברכין' בגימטריא 'היו כהנים המברכים בניך, ומקללך אור' בגימטריא 'בלעם הבא לקלל בניך', והוסיף כי על כן אמר מברכין בלשון רבים ומקללך בלשון יחיד.

ונ"ל לפי זה מה שאמר אחר כך 'ונברכו בך כל משפחות האדמה', היינו לרבות המקלל, שגם הוא יתברך בך, כפי שבאמת מצינו שאמר בלעם הרשע (במדבר כג, י) ותהי אחריתי כמוהו.

והיה כי יראו אותך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו

אותי וגו', אמרי נא אחותי את (יב, יב-יג)

ראיתי בספר פרדס יוסף להגאון רבי יוסף בוימארטען זצ"ל

להם על שאלותיהם, [ובאמת זה היה גדול נסיונו של אאע"ה, ובאמונתו התמה אכן לא הרבה אחר המקום כלל], אמנם עתה בחזרתו ממצרים בעושר גדול, כבד במקנה בכסף ובזהב (יג, ב), פרע הקפותיו, פי' שהראה לכולם שנתאמתו דברי הקב"ה, ושהוא ית מקיים דברו לעבדיו, ונאמן לשלם שכר לעובדיו עושי רצונו, ובוזה נתקדש שם שמים.

ובזה אמרתי לתרץ קושיית המפרשים על הכתוב (יב, יג) אמרי נא אחותי את למען ייטב לי בעבורך, ופירש רש"י ז"ל יתנו לי מתנות, שהוא לכאורה תמוה, כי כאן נראה שחשק למתנות, ואח"כ מצינו שכשביקש מלך סדום לתת לו מה שנטלו מן המלכים לא רצה לקחת מאומה, ואמר (יד, כג) אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקה מכל אשר לך ולא תאמר אני העשרתי את אברם, וצ"ב, אמנם לפי האמור יתכן קצת, כי בתחילה היה עדיין בעל חוב להשיב לחורפיו דבר עקב שפלות מצבו החומרי ברעב ובעוני, לכן היה מוכן אף לקבל מתנת בשר ודם, אם בכך יהיה תשובה לשאלתם, בראותם שאינו מדוכא עוד בדקדוקי עניות, ויתקדש שם שמים, אבל לאחר שחזר ממצרים בעושר וכבר פרע הקפותיו כמו שנתבאר, שוב לא רצה ליהנות מבני אדם מחוט ועד שרוך נעל.

אנכי מגן לך שכרך הרבה מאוד (טו, א)

שמעתי ממר"ר הגרא"א דסלר זצ"ל שאמר לבאר מה שדוקא אברהם אבינו ע"ה הוצרך להגנה, מה שלא מצינו בשאר האבות, יען כי אחד היה אברהם (יחזקאל לג, כד), מאמין יחיד באמונת אלקי עולם בין המוני בני אדם עובדי גילולים, והיה דרכו ועבודתו בקודש, לערוך דין עמהם ולומר להם שאין זו דרך האמת שהולכים בה (ויסבם ע"ז א, ג), ולהשפיע עליהם להכניסם תחת כנפי השכינה, על כן היה צריך למגן, להגן עליו שלא יזיק לו קידבתו אליהם, להיות חלילה הוא מושפע מהם לדעה, רק הם יושפעו ממנו לטובה.

ואולי זהו המשך הכתוב שכרך הרבה מאוד, כי בהיות שכל בני דורו היו עובדי ע"ז היתה עבודתו את ה' קשה יותר, ממילא שכרו גדול יותר, כאמרם ז"ל (אבות ה, כב) לפום צערא אגרא, וטוב לו לאדם פעם אחד בצער ממאה שלא בצער (אבות דרבי נתן ג, ו), וכמו שנתבאר מכבר (שערי טוביה פ' בראשית עמ"א) שלכן אמרו (אבות שם, ב) שקיבל אברהם שר כל הדורות שהיו לפניו שהיו מכעיסין ובאין, לפי שמתחמת עלתה לו עבודתו בקושי יותר. והו' שאמר לו 'אנכי מגן לך', כלומר לפי שאתה לבדך באמונתך והגן עוסק לקרבם ולהכניסם תחת כנפי השכינה, לפיכך אתה צריך למגן, ואנכי אחיה מגן לך, ובגלל זה עצמו 'שכרך הרבה מאוד', כי מחמת זה עבודתך קשה יותר, ולפום צערא אגרא.

נימא, נימא למול, לא סגיאל דלאו איהו מהיל, אבי הבן מאי איכא למימר, אין הכי נמי. ומדברי הגמרא מבואר שאות ל' בתחילת התיבה הכוונה היא להבא, וא"כ קשה על הלשון הברכה "להכניסו", כי קודם שמברך כבר הכניסו, ולמה אומרו בלשון להבא.

ברכת 'להכניסו' אינה על המילה אלא להמשך החיים

ובלבוש (סימן רס"ה) כתב לבאר ברכה זו, וז"ל: ויש מפרשים הברכה דלהכניסו שאינה כלל על המילה, רק האב משבח ומברך לשם יתברך שמהיום והלאה מוטל עליו לעשות בן הזה עוד מצות אחרות הנגדרות אחר המילה, והם שמצווה לפדותו אם הוא בכור, וללמדו תורה, ולהשיאו אשה, ע"כ.

ולפ"ז מיושב הנ"ל, כי לכך האב הוא זה שמברך ברכה זו כיון שאינה על מצות המילה, אלא ברכה של שבח ומה שעתיד לעשות. וכן מובן מדוע מברך ב' ברכות, כי האחת היא על מצות המילה, ושניה היא ברכה אחרת לגמרי. ולכן הוי עובר לעשייתן, כי הברכה היא על המצוות אחרות שעתיד לעשות עם בנו, ומובן לשון "להכניסו", דקאי על העתיד מה יעשה מכאן ולהבא.

ולפ"ז מבואר, הא דנהגו הקהל לומר אחר ברכה זו "כשם שנכנס לברית כן יכנס לתורה לחופה ולמעשים טובים", כי הם אומרים שכמו שזכה לעשות מצוה זו עם בנו, כן יזכה למצוות אחרות.

רק אחר המילה שהוסר הערלה מברכים על שאר המצוות

ויש להוסיף בזה, מה שכתב הגרעק"א בתשובה (חלק א' פסקים סימן כב) וז"ל: דאף דבמילה לא אמרינן בסוגיא דהיכא דליכא אב דחיב אבי האב למול, ורק לענין ללמדו תורה אמרינן כן בקידושין, וילפינן מקרא והודעתם לבניך ולבני בניך, מ"מ י"ל דלענין ברכת להכניסו הוא

התהלך לפני והיה תמים

על ידי קיום מצות מילה ניתן לקיים שאר המצוות והכל על ידי 'תמימות' כדי לקיים רצון הבורא

מלבד מילה לא מצינו בשום מצוה שמברכים ב' ברכות

האחרונים מקשים כמה קושיות על נוסח הברכה שמברכים בברית מילה "אשר קדשנו במצוותיו וצונו להכניסו בבריתו של אברהם אבינו", אחד, מדוע יש שני ברכות על מצוות ברית מילה, ברכת "על המילה" וברכת "להכניסו בבריתו של אברהם אבינו", שלכאורה לא מצינו כן בשאר מצות שיהיו מברכים שני ברכות, ועוד, דברכה הראשונה 'על המילה' מברך המוהל, והברכה השניה להכניסו בבריתו של אברהם אבינו אבי הבן מברכו, וקשה מדוע מחלקים את הברכות בין המוהל לאבי הבן.

ועוד קשה שאבי הבן מברך את ברכת להכניסו בבריתו של אברהם אבינו אחר מעשה המילה, וא"כ בזאת אינו מקיים דין עובר לעשייתן דהיינו שבכל מצוה צריכים לברך קודם עשיית המצוה, ועוד קשה כי בגמרא בפסחים (ה) לגבי ברכת ביעור חמץ איתא אמר רב יהודה הבודק צריך שיברך מאי מברך רב פפי אמר משמיה דרבא לבער חמץ רב פפי אמר משמיה דרבא על ביעור חמץ, בלבער כולי עלמא לא פליגי דודאי להבא משמע, כי פליגי בעל ביעור טר סבר מעיקרא משמע ומ"ס להבא משמע, מיתבי ברוך אשר קדשנו במצוותיו וצונו על המילה התם היכי

התמימות בדרך הלימוד בתורה

דומה לזה שמעתי פעם מהגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל **גאב"ד פוניבז**, שכאשר למד בדאדין אצל מרן **החפץ חיים** זי"ע, הודמן פעם מרן **הג"ח מבריסק** זי"ע לסביבות העיר, והנהלת הישיבה שלחה אז משלחת מרבני הישיבה לקבל את פניו [לכבוד אותו המעמד העניקה הנהלת הישיבה דראדין להרב מפוניבז זצ"ל כסף בשביל לתפור לעצמו מלבוש עליון חדש, והג"ר הירש לוינסון זצ"ל חתן מרן **החפץ חיים** זי"ע התנה עמו שיתפור מלבוש ארוך בדוקא (שהיה לבוש דבנים) ורק על דעת כן ניתנים לו המעות], וכאשר ניגש עם מרן **הג"ח**, אמר לו **רבי חיים**: "זאגט א תורה" (תניד דבר תורה), ונפתח ביניהם מ'שאל ומתן' בסוגיא מסויימת, באמצע מהלך הדברים התבטא הרב מפוניבז ואמר: פארוואס זאגט די תורה... הרים הג"ח את קולו ואמר: "פארוואס" זאגט די תורה? וואס" זאגט די תורה! (למה אוסרת התורה? מה אוסרת התורה?) היינו, שאין לשאול "מדוע" אוסרת התורה כך, אלא לעמוד ולהבין "מה" אוסרת התורה.

ודברים אלו הוא כמו שאמרנו שאין לנו לשאול למה צויה הקב"ה כך, אלא צריך לעשות הכל בלי דרישה וחקירה אלא לעשות בתמימות.

ע"י תמימות בעבודת ה' מסתלקים מאליהם כל המפריעים

איתא בגמרא (שבת פח.) "הוהא צדוקי דחזייה לרבא דקא מעיין בשמענתא ויתבה אצבעתא דדידה תותי סרעא וקא טייץ בהו וקא מבען אצבעתא דמא, אמר ליה: עמא פזיזא דקדמיתו פומייכו לאודנייכו וכו', ברישא איבעיא לכו למישמע, אי מציתו קבליתו, ואי לא קבליתו".

והנה מבואר להדיא שהצדוקי הבין שכח כזה של התעסקות בתורה במסירות נפש בלי חשבונות, נובע מהמסירות נפש של הקדמת נעשה לנשמע בקבלת התורה, והצדוקי טען שזוהו דבר הנוגד את השכל והיו צריכים להתחשב ולראות אם יש יכולת בדרך הטבע וצרכי הגוף והמשפחה לקבל את עול התורה. והשיב לו רבא: אגן דסגינן בשלמותא כתיב בן 'זמות ישרים תנחם', הנך אינשי דסגן בעלילותא כתיב בהו זסלף בוגדים יחדם.

ומבאר **המהרש"א** את כוונת התשובה, על דרך הא דאיתא (מסכת י) "בדרך שאדם רוצה לילך טוליכין אותו", כי כשאדם רוצה בכל עוז לקיים רצון ה' אז נתנים לו מן השמים את האפשרות, והטבע מתוספק לרצונו, וזה 'זמות ישרים תנחם' שהתמימות תנחה אותם בדרכם הישרה, וכל העקוב נעשה להם למישור, בכדי שיוכלו ללכת בדרכי ה'.

ע"י תמימות בעבודת ה' מסתלקים אף המפריעים הגשמיים

ולפי זה אפשר לפרש את כוונת **המדרש** בריש פרשת בחוקותי (ויקד לה, א) דאיתא שם: 'חשבת דרכי ואשיבה רגלי אל עדותך' (תהלים קיט, נט), אמר דוד, רבונו של עולם, בכל יום הייתי מחשב למקום פלוני אני הולך, לבית דירה פלונית אני הולך, והיו רגלי מביאות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות.

ונראה לפרש, כי הנה בוודאי על פי שכל וחשבון אנושי היו לדוד המלך ע"ה הרבה טרדות שהיו מפריעים אותו מעסק התורה והעבודה, ולכן בכל יום היה מחשב "למקום פלוני אני הולך - לבית דירה

שייך יותר, כי **הלבוש** (שם) כתב דיש מתמיהים למה יברך האב להכניסו, הא המוהל שלוחו, ושלוחו של אדם כמותו, וכיון שהמוהל מברך על המילה מה צורך לאב לברך להכניסו, הרי המילה היא בריתו של אברהם אבינו, וי"ט דברכת להכניסו אינה כלל על המילה, רק האב משבח ומברך לה שמיים הוא והלאה מוטל עליו עוד מצוות אחרות הנגזרות אחר המילה, והם שצוה לפדותו אם הוא בכור, וללמדו תורה ולהשיאו אשה וכו', ויותר נראה דבאמת מילה ותורה שייכי להדדי, וכמ"ש **בעוללות אפרים** (מספר שצב) שמילה חיצונית היא סיבה למילה פנימית מערלת לב, כשימול ערלת לבבו אז יהיה חדרי לבו פתוחים להבין ולהשכיל בתורה ומצוות, א"כ יש לומר דאם לא בריתי היינו ג"כ מילה דע"ז בא לשערי תורה להגות יומם ולילה. ומומתק בזה יותר דברי הלבוש דלהכניסו היינו על הגרירה ממצוה זו ללמוד תורה דזה נגזר מתוך המילה דיוכה למול ערלת לבבו להשכיל בתורה ומצוות, וכיון דהחוב גמור על אבי האב ללמדו תורה ממילה שייכות הברית יותר עליו, שזוהו הגורם לבא לשערי התורה, עכ"ל.

ומבואר מדבריו שלכך אומרים ברכת להכניסו בשעת הברית, משום שבערלה יש עניני יצר הרע, ולכן דוקא בשעת ברית אחר שמסיר ומרחיק את היצר הרע, אומר ברכה זו, כי עתה אחר שחתך והסיר היצר הרע יותר ראוי לעסוק במצוות הללו.

משה רבינו נולד מהול לכך מיד ותרא אותו כי טוב הוא

ויש להוסיף בזה עוד, שכן כתב **המהרש"א** על דברי הגמרא (סוטה יב) דאיתא בגמרא ותרא אותו כי טוב הוא (שמות ב, ט) תניא רבי מאיר אומר טוב שמו וכו' אחרים אומרים נולד כשהוא מהול. וכתב **המהרש"א** (ד"ה שולל כשהוא מהול) ו"ל: כי הערלה היא דיבוק היצה"ר שנקרא ערל גם רע, ובהפך בהסרת ערלה נקרא טוב. כלומר שההיכחה של דעת האחרים בדברי הגמ' שמה רבינו נולד מהול הוא, משום שהערלה היא מעניני יצר הרע, ולפיכך משה רבינו שעליו כתב התורה ותרא אותו כי טוב, מוכרח שלא היה לו ערלה, וזה כדברי העוללות אפרים הנ"ל.

יסוד ברית מילה ללמדנו חובת התמימות בעבודת השי"ת

כתב **הטור** (י"ד סימן ר"ס) ריש הלכות מילה ו"ל "אבל המילה היא אות חתום בבשרינו, ומעידה בנו שבחר בנו השם מכל העמים ואנחנו עמו וצאן מרעיתו".

וצריך ביאור למה כתב שאנחנו "צאן מרעיתו" דווקא בתחילת הלכות ברית מילה. והסביר **הרה"ק רבי יהושע מבעלזא** זי"ע שדרך צאן הוא שאינן שואלים וחוקרים על ציווי אדונם, אלא לאיזה צד שמראה להם לילך הם הולכים, ועושים רצון בעליהם ללא שום שאלות וחקירות. וכן הוא גם הענין של ברית מילה, שאין עושים את הברית כשהבן כבר בן י"ג שנה, אלא עושים את הברית כשהוא בן ח' ימים, כשאין לו עדיין השכל לשאול ולחקור מה עושים, ולמה עושים זה, אלא עושה את המצוה בתמימות כמו הצאן שאין להם ידיעה לשאול אלא עושים רצון אדוניהם, וזה יסוד ברית מילה, ללמד את האדם שיש לו לילך בתמימות כמו שכתוב (דברים י"ט, ט) תמים תהיה עם ה' אלוךך.

ובלשון הכתוב מדוייק כפירוש **הרה"ק מבעלזא** זי"ע, שאמר הכתוב במצות מילה "התהלך לפני והיה תמים", והיינו כדבריו, דבקיום מצוות מילה נקרא 'תמים'.

המציאות היא כי התמימות מצליחה ונוגדת כל הגיון גשמי וענין זה אמור כלפי אברכים לומדי תורה, שבוודאי עצם מציאות כזאת הוא דבר הנוגד את שכל והוויית האי עלמא, כי איך יתכן שאברך בעל משפחה לא ידאג לפרנסתו ופרנסת אנשי ביתו. וגם אותו שעוסק במסחר, ופתאום באמצע היום סוגר את בית מסחרו והולך ללמוד תורה, גם דבר זה הוא ענין הנוגד את ההגיון הגשמי. אמנם דוקא כן הוא דרך התורה הקדושה ובוודאי יתקיים בהם 'תומת ישרים תנחם'.

פלונית אני הולך", ובלא ספק היו החשבונות הללו צודקים, אולם אף על פי כן "היו רגלי מביאות אותי לבתי כנסיות ובתי מדרשות", ורצונו לומר: על אף שהיו לי חשבונות אמיתיים להטריד אותי מלימוד התורה, מכל מקום לא הבטתי בהם, והלכתי בלא שכל, עם רגליים לבד, לבתי כנסיות ובתי מדרשות. ומה נעשה מכל אותם החשבונות והטרדות שהיו לו, בוודאי הסתדרו הענינים מעצמם, וכפי שאמר רבא שנתקיים בנו 'תומת ישרים תנחם'.

שספרו עומד על שולחנו של החזון איש בחג הפסח, ענה שאדרבה זהו סימן שאינו מעיין בזה בכל ימות השנה...

כשביקר בפעם הראשונה אצל מהר"ץ דושינסקיא זצ"ל גאב"ד ירושלים, כשעדיין לא הכירו זה את זה, אמר לו המהר"ץ כי כפי הזכור במוחו, הרי שלבעל 'כוכב מיעקב' היה לו ג' בנים, והבן השלישי שהיה 'סוחר' היה המשובח שבהם... והיה זה מרן ז"ע בעצמו, שבתחילת דרכו היה 'סוחר' מפני שבענותנותו לא רצה לקבל על עצמו עול רבנות.

הרבנית של מרן ז"ע בזיווגו השני היתה נכדת מרן החתם סופר ז"ע, ושאלה את בעלה מרן ז"ע באיזה נוסח להתפלל, האם בנוסח ספרד כמנהגו, או בנוסח אשכנז כמנהג הוריה שהיו מצאצאי החתם סופר, השיב לה מרן ז"ע: מצידי אל תתפללי בכלל וכי בנאלציה לא נהנו הנשים להתפלל).

האדמו"ר משאץ - לאנדאן זצ"ל מעולם לא חיפש למצוא חן בעיני אנשים, וברח בכל נפשו מפרסום וכבוד, ואף לא ערך 'טיש'ן, היתה לו אפשרות להתגורר בדירה ובבית מדרש גדול, ומכל מקום העדיף לדור בדירה ובבית מדרש קטן בכדי למעט מכבודו.

פעם הציעו לו בית דירה שהיה מעל בית מדרש, ושלה לשאול את חוות דעתו של מרן ז"ע, נענה הרב ואמר לשלוח: "איני יודע מה הוא רוצה ממני הרי את הט"ז הוא בוודאי יודע [המכוון לט"ז] (סי קמא סק"ד) שטספר על עצמו שנענש במיתת בנים משום שדר למעלה מבית הכנסת], ואם בשביל חוות דעת של רבי הרי הוא רבי יותר גדול ממני!"

יש נוחלין ומנהילין

מרן הגה"ק רבי דוב בעריש וויידענפעלד זצוקללה"ה
גאב"ד טשעבין ובעמח"ס דובב מיישרים
י"ד ל' חשוון תשכ"ו - תשפ"ה

אצל מרן ז"ע הייתי פעם אחת בלבד, היה זה בשנת תשכ"ב כמה ימים אחרי סוכות, דפקתי על דלת ביתו, והרבנית אמרה שהלך לטייל עם חתנו הגאון הגדול רבי ברוך שמעון שנייאורסון זצ"ל, והראתה לי לאיזה כיוון הלכו.

הלכתי לשם וניגשתי אליו, והתחיל לדבר עמי, ושאל אותי: מאיפה אתה, כשעניתיו לו שבמקור אני מעיירה ליד 'פרעשבורג', העביר מיד חתנו הגר"ב זצ"ל את נושא השיחה לענין אחר.

אחר כך הסביר לי הגר"ב זצ"ל שעשה כן מפני שלא רצה שיוודע לחותנו על פטירת הג"ר אברהם שמואל בנימין סופר זצ"ל בעל החשב סופר בנו וממלא מקומו של מרן הדעת סופר ז"ע, שנפטר ימים ספורים קודם לכן, בהושענא רבא תשכ"ב.

מרן החזון איש ז"ע היה מקפיד לא להשתמש בפסח עם הספרים שלמד בהם בכל ימות השנה, והיה מוכר את כל ספריו, חוץ מאיזה ספרים שהיה מנקה מפירוורים ולומד בהם בפסח, ובין הספרים הללו היה גם שו"ת דובב מיישרים של מרן ז"ע.

אומרים שכאשר סיפרו זאת למרן ז"ע מתוך התפעלות לשבח

<p>הוצאת הגליון נתרם לעילוי נשמת הרה"ח המשיאר רבי חיים הכהן לויטנער ז"ל בו הרה"ח רבי מנחם הכהן הי"ד סהסטופפים בגל הקודש של מרן רבנו ז"לא מל"ב ע"ז השו"ן השע"ד ת.נ.צ.ב.ה. הוצאת ע"י בני הרה"ח רבי מרדכי לויטנער שליט"א</p>	<p>הוצאת הגליון נתרם על ידי ידידנו הנכבד בנש"ק הרה"ח רבי הלל אליעזר דאווידאוויטש שליט"א בו הרה"ח רבי חיים צבי דאווידאוויטש שליט"א סהסטופפים בגל הקודש של מרן רבנו ז"לא להגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בתו למז"ט</p>	<p>הוצאת הגליון נתרם על ידי ידידנו הנכבד הרה"ח רבי חיים אליעזר אייזדארפער שליט"א להגל היבנס בנו בכור אהרן אריה הי"ד לניעם עול הורה ומצוות זכה לרווח סטג רב נחת דקדושה לחורה לחופה ולסעש"ט ותעבד לאילנא וברבא בבית ישראל</p>	<p>הוצאת הגליון נתרם על ידי ידידנו הנכבד הרה"ח רבי אביגדור הכהן הרעזנער שליט"א להגל שמחה וישואי בתו למז"ט י"ד כי זכב לבנות בית נאמן בישראל בשעה טובה ומצלחת בבנין עדי עד והיווג יעלה יפה בבורות ישרים סבורים זכות הרבים תגמול לו להתברך במילוי כל משאלות ליבו לטובה ולא חמוש טובה וברכה מביתו לעולמים</p>
--	---	--	--

י"ד ל' ע"י מערכת "משולחנא דמלבא"

לתרומות והנצחות, הערות והארות

טל' 13-66-13-043 | בקש 077-470-1746

